

Spe pretii taxant, prælia, jura, manus.
 Aurum castra locat, classem parat exerit enses,
 Sperrera vim, ventos, æquora, telat docet.
 Solvit conjugium, perrumpit claustra pudoris,
 Sacras eade manus inquinat, ora dolis.
 Auro perjurus Polimnestor, adultera Dane,
 Perfida Tarpeia, trux Eriphile fuit.
 Auro Crassus obit, auro ruit Amphiarus,
 Auro castra, duces, vis, populique cadunt.

CAP. IV. *De ambitione*

Quem vero nec res, nec femina frangere possunt,
 Ambitus expugnat, consceleratque pium.
 Ambitus in vitium mores deflectit, et infra

A Possesse suum quemquam non sinit esse reum.
 Hujus opus turbare duces, mutare coronas,
 Innocuus lethum, sceptrâ parare reis.
 Urbibus exoidium, templisque parare ruinam,
 Sternere patricos ensibus, igne lares.
 Naturam vitiiis, superos offendere ritu,
 Parcere tunc tantum cum nocuisse nequit.
 Ludibrio reges exponere, regna rapinis,
 Flagitiis matres, exalioque senes.
 Quem semel arripiunt tantæ contagia cladis
 Cuncta licere putat, dum sibi regna paret
 Sustinet hic gladios in patrem ferre, nec unquam
 Fraude, cruore, dolis, mens, manus, ora vacant.

AD VITAM SANCTI LICINII EPISCOPI ANDEGAVENSIS MONITUM

1417-1418 Hanc sancti Licinii Vitam apud Bollandum, 13 Februarii, a Marbodo concinnatam; præcedit altera ab auctore Andegavensi anonymo edita, paulo prolixior, quam ipse Marbodus rogatu canonicorum Ecclesiæ Andegavensis contraxit, et in meliorem formam elegantiori stylo redegit, et quam huic præmittere superfluum censuimus, cum ad eam, si libuerit, curiosus lector recurrere possit. In cujus operis gratiam pro eo adhuc vivo, et tandem defuncto quasdam preces se persoluturos spoderunt præfati Andegavenses canonici. Hujus sponsionis actus originalis in Tabulario monasterii Sancti Sergii Andegavensis paulo diversus ab eo qui apud Bollandum visitur. In hoc enim Marbodus *archidiaconum* s. nominat; in autographo sancti Sergii vocat se *sacerdotem diaconam*: quod, ut puto in idem recidit, nisi quod, ut sæpe accidit, quandoque archidiaconi non erant sacerdotes. Ex hac porro sponsione nonnulli opinati sunt Marbodem non fuisse canonicum Andegavensem; quippe qui cum canonicis quasi extraneus pacteretur. Cui opinioni non facile subscriberem, cum in insignioribus capitulis nihil vitiosius quam hujusmodi fundationes, quas canonici particulares de suo peculio faciant, et quibus alios concanonicos suos sub certis conditionibus ad quasdam pro se defunctis persolvendas preces publicas astringunt. Quod adeo verum est, ut dum hæc scribo, in Obituario insignis Ecclesiæ Parisiensis, qui forte mihi obtigit, in solo primo mense Januario usque ad decem et septem hujusmodi fundationes notaverim, et sic de cæteris. Quod in Parisiensi, hoc in Carnotensi, et aliis celebrioribus Ecclesiis usu receptissimum; nec inde, ut mihi videtur, concludendum hujusmodi fundatores non fuisse ejusdem Ecclesiæ canonicos; nec ideo ex actu præfato inferendum existimo Marbodem non fuisse canonicum Andegavensem, cum et hic præfatos canonicos expresse *fratres suas* appellet, quod non nisi canonico convenire videtur.

VITA SANCTI LICINII

EPISCOPI ANDEGAVENSIS,

Auctore MARBODO archidiacono Andegavensi, ac postea Redonensi episcopo
 (E duobus veteribus manuscriptis, apud Bollandum, 13 Februarii.)

PROLOGUS AUCTORIS.

1. Vitam et actus beati Licinii episcopi et confessoris explicare cupientes, Dominum Deum, a quo omnis sapientia est, voluimus invocare; ut eodem sancto intercedente, ostium nobis sermonis aperiat, quatenus et vera, et non superflua, et auditoribus profutura dicamus. Quod ita demum fieri posse putamus, si nihil gestorū præmittentes, sicut ea ex priori (67) editione collegimus, diversas abjectiones et replicationes, quæ vel prolongationis vel ostentationis notam habent, magisque lectori tedium, quam lectioni ornatum afferunt, ex toto recidamus. Hæc enim vel maxime causa exstitit, quæ fratres nostros ad injungendum nobis præsens opus impelleret, quoniam

B in priori opere superflue orationis importuna loquacitas minuire videbatur materie dignitatem. Significat enim quodammodo dicendorum defectum, frequens circa idem verborum revolutio. Neque vero nos aut animi levitate, aut vanitate aliqua ducti sumus, ut quasi alieni operis correctores, et adii nostri ostentatione vellemus vulgares rumusculos aucupari, 1419-1420 sed æternæ potius mercedis intuitu, probabiliumque personarum precibus victi sumus, ut majorem viribus non recusarem laborem. Non enim de nobis, sed de auxilio divino præsumimus. Referemus ergo, quantum poterimus, sub ope Christi, quæ dicenda sunt, salva rerum fide, ad prædicti sancti laudem, et gloriam Dei: non solum nostram,

(67) Marbodus priorem sancti Licinii Vitam expolivit rogatu canonicorum Andegavensium.